

تا گاه پری صورتی اندر لظن سر آمد / ویریم در آن صورت و دیوانه با ندیم

غزل ۴۲۰
خسرو ز زبانه که نما ویم ز کفش / گوی تو که مویم که در شان با ندیم
دستایم در شرا

خراش سینه خود با بت خود خوار میگویم / فراهم کی شود آتش دلم زینسان که من بر د
درون خویش عالمی میگیرم زان زنده میام / چون بنیون در بیابان غم و روان رخ لیلی
ز باغم تشنه فریاد شد بر هر دل سنگین / بجایان بخت نماند که نخواهد رفت جان پارس
من ز سر زنده گریدم گر تو بار یک سخن گویی / اگر با من جگر و دل خوشی ای من فدای تو
حساب خویش میدانم که غم با بار میگویم / حدیث آن تکاپوش دل افکار میگویم
که ذکرش روز و شب پیش در دیوار میگویم / که در خوشترن با پیشه های خار میگویم
ز بس کافران شیرین خود بسیار میگویم / نیدانم چه نامست آنیکه من هر بار میگویم
تو میدانی که گویی لبک من گفتار میگویم / تو جوی کن که من بهر تو استغفار میگویم

غزل ۴۲۱ دیوان
رقیب بر جمعی گزنایت با در غم خسرو / که من تیار طبل پیش بوتیار میگویم
بقیة شرا

سفر کردند یاران جان ما هم / ز ما یکبار و بر کنند دل را
چه تاب ز رخ ره آن نازنین را / و دیوسه یادگار که او مار
طفیل آه صحرایچه بودی / جرات نیکند در جان من عشق
بسی بگایگان و آشنا هم / ز صحبت خیز مهر و وفا هم
که راهش در دل دیده است جان / دومی دادمش از دو دیده با هم
که در فراق خود بستی مرا هم / جدایی نبد بند من جدا هم

<p>تختہ اہند شعر</p>	<p>اگر زان سوری از خسرو اسے باو بوسش پاسے او دیا دیا ہم</p>	<p>غزل ۶۳۰ از دیوان</p>
<p>ہر شب و افسون و افسانہ بودم کہ ہزارہ غولے بویرانہ بودم بران شعلہ خویش پر وانہ بودم من نامسلمان بہ نجاتانہ بودم ہمین من دران حسیح بگایانہ بودم کہ شوریدہ مست و دیوانہ بودم</p>	<p>من از دست دل دوش دیوانہ بودم غمش بود من گم شدہ در دل خود ز دل شعلہ ذوق میزد بیا و مشش بسجد شدم صبح و بہر کس بسجد دل و جان با جانش کیے شد در نیا جانش بسیرے ندیم</p>	
<p>غزۃ الکمال شعر</p>	<p>خرا بے خسرو نہ گفتہ برودیش کہ مہوش از ان شکل مستانہ بودم</p>	<p>غزل ۶۳۱ از دیوان</p>
<p>جان خراب تیر بیک سو گدا شستیم جان دو لے کہ بر سر آن کو گدا شستیم عمر عزیز خویش بران رو گدا شستیم آن گرو لے کہ از خسرو بازو گدا شستیم آن نختہ بجلد آن مو گدا شستیم رفتم انیک از تو وہب کو گدا شستیم</p>	<p>رفتم ما و دل بیکے کو گدا شستیم ما یم و راہ دور با باز کے رسید بگدا شستیم رو سے عزیز سے کہ سا لہا آن نختہ کو کہ بر سر بازو کشیم باز آمدل کہ آن زمانہ ہولے جدا بود ہر بار گفت کہ ز پہلو سے من بود</p>	
<p>دست الہیۃ شعر</p>	<p>زین پس وفا کے عمر خواہیم خسرو چون روسے دوستان وفا جو گدا شستیم</p>	<p>غزل ۶۳۲ از دیوان</p>
<p>بوکاند روز خاک درش تو تیا ہم</p>	<p>ہر روز دیدہ و ررہ با و صبا ہم</p>	

ز وید جفا کشم کہ نیارم بر دسے او
 ندیم غمش بیرون کہ مرا خود سوخت بجز
 گفتند باو میکنند دل سے خود
 شاہان مجال نیست کہ سر بردش نمند
 روزی کہ خواست کشتم از بوی او صبا
 چون دل ز گفت دیدہ مرا سوخت دیدہ را
 شبہا کہ گرد کو سے تو گردم ہر قدم
 بگذار پارہ پارہ کنم بر تو خویش را
 گنتے کہ گل بجایے زخم من رہے خطا

کین در خود چسب کو نہ بران برفا نیم
 ولہا سے دیگران چہ دگر در بلا نسیم
 کاین تممت دروغ بران آشنا نیم
 چون من گدار سیدہ کہ کاسہ کجا نیم
 آن بہ کہ جان بوسم و پیش صبا نیم
 بیرون کشم بر پیش دل متلا نیم
 اول نسیم دو دیدہ و ناگاہ پانیم
 بس طعمہ پیش ہر سگ کویت جہانیم
 کان دل کرتا آدمی کتہم بر کب پانیم

بیک روز کز لب نختے نیست روزیم
 ز ہمار بر جراحت خسرو دو انیم

بقیہ نقیہ شعر ۹

غزل ۶۳۳ از دیوان

فرخ آرزو کہ دیدہ ز بخت باز کشم
 چند گوی کہ تو می نال کہ من می شنوم
 سا لہا شد کہ بنا ہم خبر و در کویت
 باغباناز تو کہ کہ بود از فرمانم
 بہر و لنگیم سے دست جو گویم بگذر
 خلقے از صحبت من غمزدہ گفتند از آنکہ
 ابر را ما یہ کم آیم کہ باریدن آب
 دل بیک قلبہ زوہ زو بیک دانگنوں

تو مرا جانب خود خوانے و من تاز کنم
 این چنگ پیست کہ پیش جو توئی ساز کنم
 دل و بران شدہ را آیم و آواز کنم
 بلبلیم بر گل آیم و پرواز کنم
 کاین گرہ سے تو اتم کہ زول باز کنم
 ہر کجا شبنم عنہا سے خود آغاز کنم
 کہ گے گریہ خود با خوش آغاز کنم
 جانم اندر سر آن چشم دعا باز کنم

غزل ۳۳۲ از دیوان	خسرو جان دل از من چو تو بگمانه دیگر بر اوج غم از محرم این راز گنم	عزّة الکلال شکر
بشرب فنا و بر در تو خاک در خورم جان از تو گمان کشتی اسے نخل فتنہ باز روزیکہ نمیت ز پے ویدن و گز مست و خراب کرد مرا چون شراب تلخ گر تو خوشی کہ برگ مرادی نباشدم سیر منور نیست دل خون گرفتہ را	یک شب گل ز بام لوشکے بس خورم پیکان آبرار چو خرما سے تر خورم شب تا بروز حسرت روز و گز خورم خونایہ غمت کہ جو شیر و مشک خورم از شاخ عمر خویش بسا واکہ پر خورم چندین کہ من ز دست فراقت جگر خورم	
غزل ۳۳۵ از دیوان	کتر کتر کن کہ گشت دست این شراب بیچارہ خسرو از قدر سے بیشتر خورم	دعا الیحدۃ شکر
دوش رخ بر آستان سودہ ام جان بہانہ جوی و بچویم رخت از درت شکے زندم نیم شب در پیرا کے کعبہ چون مردم براہ گشت مجرم خوبہایم این بس است ویدنت روز کے خواہم ہم بسا و مستی خون خورد نیست این رسم دل پس جان میکند با من لعش	گر دولت را بروی اندوہ ام بین کہ من بر خود چہ نا بخشو وہ ام سگ گمان بر دندوان من بودہ ام گر نگردم حج رہہ با پیوہ ام کانیقدر گوئی کہ من خسرو وہ ام گر شبے در عجب بر تو نہ غم بودہ ام تو ہمیدائے کہ خواب آلودہ ام رایت غمہاش جان افسترد وہ ام	
غم بخت و پر سیم خسرو چہ حال		

غزل ۶۳۶ از دیوان	شکر کز لطف تو خوشش آسودم	تخت لهنر شر
شبے در کوی آن بدخوی رفتم نمیرستم با باشد بوسے زلفش بگوشش رو نهادم بہر فرستش شبے خوش با و ایدل نزد آناه بسینہ نقد جان تشویش میداد شدم بدخو بدیش مردم اکنون	سر و پا کم جو آب جوے رفتم خراب اندر سر آن بوسے رفتم ز بہوشے بدگیر سوے رفتم کہ من خالی روان زین کوی رفتم بر شوت و ادن آن خوی رفتم کجا من دیدن آن روے رفتم	
غزل ۶۳۷ از دیوان	بجست آن زلف میلانم لبویش بکلفت خسرو کج گوے رفتم	بقیہ نقیہ شر
گذشت عمر و لے در رخ تو سیر ندیدم چو غنچه تابتو دل بستم اے بہار جوانی کہ شدن جان ز تن نباشد هرگز جزین ز مردن خویشم فسوس نیست بسینہ مهرم ز سر زلفش دشمنان بجاک فرود شد اگر یہ بیخ سیاست مرا جدا کنی از خود فریب عشوہ کہ نزد خرو بسج نیز زو	ز ہجر جان بلب آمد لکام دل ز رسیدم بسیج جا بستتم کہ جا بسر ندیدم عفو شبے کہ من اندر جدائی تو کشیدم کہ زیر پای تو شادی مرگ خویش ندیدم چنین بود چو بصیحت ز دوستان کشیدم ز تو برید نیارم و لے ز خویش بریدم بدرہ کہ گرز تو باشد بہر دو کون خریدم	
غزل ۶۳۸ از دیوان	چو سایہ در پس خوبان بسی دویدم اکنون ز روی خوب تو چون سایہ آفتاب رسیدم	عزۃ الکمال شر
کدام سوی روم کز فراق امان یابم	کدام روز شب ہجر را گران یابم	

ز تند باد فراقم بر بخت برگ وجود
 زبان بماند ز پرستش هنوز ز نوان نیست
 چو جان و هم هم از آنسوی صبا جانم
 بجز خند کنم جان بسرم از یکبار
 بجان ستانم اگر باد گرد آرد و آرد
 ز آفتاب حیا شس سوختم یارب
 ساره سوخته می آید از وللم و چشم

کجا است بوی ازین بوستان که جان یابم
 اگر بیافتمش از کس زبان یابم
 مگر ز کم شده خوشتر نشان یابم
 حیات یابم بر عمر جاودان یابم
 که کیمیا سے سعادت ترا یگان یابم
 کجا روم که از ان روز بد امان یابم
 چو طالع این بود آنما و اچسان یابم

بجواب وادرا حشر و از لبت نکر کے

غزل ۶۳۹ از دیوان

وسط المیة شرة

مگر که بوسه بدنگونه زان دهان یابم

بچشم اموانه صید خود کردی دل من هم
 بدامن می نغمتم گریه ناگه مست بگدشتی
 تو ناوک میرنی بر جان جان من همگیوید
 نهادم هر چه بود از هر سر ماندست پس اکنون
 ولی کز من بسویت شدنداری استوار اورا
 چنانم با بحالت خوی شد با کج تنهائی
 شبی روشن کن که خرقه تار یک من برین
 علامت بر دل صد باره عاشق جان مانم

کنند عقل بگبستی جام نفس تو سن هم
 شدم رسوا من تر و دامن صد پاک و امن هم
 که چشم بر صبا زان ناوک زان ناوک افکن هم
 چو بازی سر سبک کردی سبک کن با گردن هم
 که آن بیگانه وقتی آشنا بودت با من هم
 که بر شمع دراز خورشید دازمه بلکه روزن هم
 دل تار یک در کار تو کردم چشم روشن هم
 که باشد زخم شمشیر و بدوزندش قیسوزن هم

غزل ۶۴۰ از دیوان

غزوة اعمالی شرة

چو پیش است آخرای خسر و که بی خوبان یکدم
 زمان آخرا زبت باز می آید بر همین هم

که هیچ با چو تویی هم نفس نمی آیم
 بدیده میوزم آزا و بس نمی آیم
 ز بس ضعیفی در چشم کس نمی آیم
 که من بمرستی او چو حس نمی آیم
 و گرنه من بر هوا و هوس نمی آیم
 و لیک بادل خود کام بس نمی آیم

خراب گشتم و با خویش بس نمی آیم
 تو تر میزنی از عنزه و من بیدل
 مرا گو که گمانی من اشکم لیکن
 کدام باد بکوس تو میرود هر روز
 مرا بر تو گلو بسته میسر و زلفت
 ز دست جور نمی خواستم که منم رو

رقیب تو بجا خسته کرد خسرو را
 چو طوطییم که چشم کس نمی آیم

وسط ایچوره شره

غزل ۶۳۱ از دیوان

بیت من و پلاس عم نیست لیا س
 خاصه که آب دیدگان داد بخون گواهم
 گریه میسود چون نشد شسته ز رخ سیا هم
 شعله بدامنت خرد ناله صبحگاهم
 پیش در تو خاک شد آنم که کج کلامم
 حیفت بود ز بهر جان دعوی بگیا هم
 من که و این عمارتم کز تو خراب خوانم
 تومی و نقل خود که من از سر تا پا هم

ملکت عشق ملک شد از کرم المیم
 قاضی عم اگر شد بهر تیان رو بود
 شد سیم ز عشق رو گریه در و از ان کنم
 چند نیاز رفتنت ده که مباد تا گمان
 بود ز عقل پیش ازین باد غرورم
 گر تو ز بهر گشتم حرم دروغ می بینی
 وقت خیال تست جان از پی آن چشمش
 تو گل و باغ بین که من درت چاه مختم

همه خسروست و بس تا با بد و فاس
 شکر که عقل بود فارقت ز نیم راهم

بقیة شره

غزل ۶۳۲ از دیوان

مجال نیست کزان خوش سپر بگردانم

تو ام از بهت خوابان نظر بگردانم

<p>خوش آن زمان که بردیش نهفته می نگرم مرا به بند که موزون زبون کند هر روز چنان ز دست تو بخود شدم که خواب ترا مگر چون بدی بگذارتا بگیرد میانست تو انم اینک مگس از شکر بر انم لیک</p>	<p>چو سویی من نگر و کس نطنس بگیرد انم چنانکه آب درین چشم تر بگیرد انم اگر راه به بسیم گذر بگیرد انم دو دست خویش بجای کمر بگیرد انم ز دل مگس سبحان از شکر بگیرد انم</p>
---	--

<p>غزل ۶۳۳ از دیوان</p>	<p>ز رشک سوخته شد خسرو از بود و بستم ز زلفت توره باد سحر بگیرد انم</p>	<p>غزة الکمال شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>اگر ز نار تو دلم خسته و حزین دارم براسه آنکه کشم پیش چشم ببارت ز بند زلفت تو زنجیر پائے خود سازم بنام زمینتی و بد خوشدی و هم بد نیست بوصل با تو نیارم نمود کستماخی مرا اگر چه که بر دست غم فروخت را</p>	<p>برین خوشتم که تبه چون تو نازنین دارم متاع عافیت اینک در استین دارم دل ستمزوه را چند که برین دارم که دلبر سے چو تو بدخواه و نازنین دارم که شخه چو شسراق تو در کین دارم هنوز داغ علامت بر حسین دارم</p>
---	---

<p>غزل ۶۳۳ از دیوان</p>	<p>اگر چه خسرو روی زمین شد سخن هم از وفا سوسے تو روی بر زمین دارم</p>	<p>شخه شعر</p>
-------------------------	--	----------------

<p>غم کبیت که از یار مانده ام چه کنم نماند طاقت زاری و ناله ام و اشوخ برون و هم غم سببان دبا درم نکنند بے کنند طامت که چند گریه خون</p>	<p>بدام عیب بر گرفتار مانده ام چه کنم نیر و ز دل زار مانده ام چه کنم ای سیر محنت ای یار مانده ام چه کنم ز زخم غمزه دل افکار مانده ام چه کنم</p>
--	--

شدم زیار و ز خویش در جان خود بزار
همیشہ کہ منکر رو سے خوب تو من

کہ ہم ز خویش و ہم از یار ماندہ ام چہ ہم
بجالم از پل این کار ماندہ ام چہ ہم

غزل ۶۳۵ از دیوان

غزوة الکمال شعر

رقیب گفت کہ مخمور از چہ خسرو
بسے شب بست کہ بیدار ماندہ ام چہ ہم

ما بکو سے تو سگاییم و براہ تو خیم
بہر یک سجدہ براہ تو سر اسر عشیم
گر تو از تذر قیام تو مارا خاکیم
ما کہ باشیم کہ مارا سگ خود نام کنی
عذر تقصیر خواہیم کہ بے خدمت رفت
بکے جوئے باز خرے از مارا

و آنکہ پیش تو بس است از ہمہ روز بر سیم
بہر یک بوسہ بیایے تو سر اسر بر سیم
در لبوزند لبوزیم کہ خاشاک و خیم
این سخن باد کرے گوی کہ ما بکسیم
گر خدا خواستہ باشد کہ بخدمت بر سیم
کہ بازار فنا در گرد یک نفسیم

غزل ۶۳۶ از دیوان

نعتیہ شعر

تو ہمانے بکرم سایہ فکن بر خسرو
کہ ز ناچیزے چون سایہ بر کسیم

ابر بہار باران وین چشم خوشتان ہم
صحرا و بوستان خوش وین جان از ماندہ
یارے کہ شہر بے او تار یک تیرہ با
نام نشانہ شد در سہمت ملامت
انہست مرون من خیرہ کش کہ سستی
خواہی بدیدہ غشبین خواہی بسبتیہ جان
گفتے بحت خطا شد ملک من دل تو

بلبل بیابغ نالان عاشق لبیدن ہم
ناسا یدم لہجہ اور بیابغ و بوستان ہم
در شہر بو و نوان و اللہ کہ در جان ہم
ای کا خکے بنودی نام من نشان ہم
ز آب حیات خوشتر و ز عمر جاودان ہم
سلطان ہر دو ملکی این ان تست و انہم
گر دست برسی از من ہم جان تو کہ جان ہم

<p>صد منت تو بر من کرد دولت حالت</p>	<p>بد نام شهر گشتم رسوا سے مردمان ہم</p>
<p>غزل ۶۳۷ از دیوان</p>	<p>شد ز رخ بندہ خسرو از چشم تو نگاہے در اینقدر نیزم بندیرا ایگان ہم</p>
<p>زین پس سر آن نیست که من ز بد فروشم باینکه نیز ز بچو سے دین و رسم پس پر خرابیات که هر دم شفاعت اکنون که سرم شد بد میگده با مال بودست ز هوش و دلم اندیشه بیمار رفت آنکه مصلی بگفت داشتیم اکنون پوشید لیسے خدمت بت کردم و زین پس</p>	<p>ساقی قدحے وہ کہ برو کے تو بنوشتم این تو یہ صد جایی شکستہ چه فروشم تا با از کشاوند در میگده و در ششم چون ہم دہد محتسب از مالش گوشتم النتہ لشکر کہ نہ دل مانند ہوشم باز یچہ کہ منہجیگان شد سر و دوشتم ز ما رہوس میکنم از تو چه پوشتم</p>
<p>غزل ۶۳۸ از دیوان</p>	<p>چون باز نیامد زبت و تبکده خسرو اصلاح مزاج سگ دیوانہ چه گوشتم</p>
<p>نیار و عدہ بوس و کنار میکنم درون دل نہ یکے صد عیار از فروشت دگر ز بخت خودم غرتے نے پاید ہے خلد بیل من چوناوک دشمن شیم بخورون خون رفت سا قیامی دی ز بیم گزندش ہزار ناوک آہ یکہ بیاید ہم سایہ گفت خواہم نیست</p>	<p>نہ دل بدیدن رویش قرار میکنم ہنوز آرزو کے آن سوار میکنم ہمیں پس ست کہ پیش تو خواہم نصیحتے کہ کے دوستدار میکنم کہ آن شراب شبانہ نما میکنم فرو دیخوڑم ارچہ فگار میکنم کہ نالہا سے تو در سینہ کار میکنم</p>

شراب عشق فرو نماید هر سر بر چند / که با بد او اجل هر شیار میکندم

غزل ۶۴۹ از دیوان

بنیاز گفت شب خسرو اگلت شکفت
هنوز آن سخنش خار خار میکندم

تخت لهنر شعر

دل آه آره بجا نیست که من میدانم / بوسه خون دل و مشک سوز نفهم تر سید
سبز بر خاک شهیدان غمش خار سبزه / چشم زلفت درخت آرد چه بر عشاق کشته
گفته از تیغ سحر است که ز من گفت ر بود / عمر در کوی تو ام رفت و بگفتی روزی
جان گرفتار بود ایست که من میدانم / مگر این باور جا نیست که من میدانم
ز آنکه این مهر گیا نیست که من میدانم / لیک بالات پلا نیست که من میدانم
ز آنکه بجز تو پلا نیست که من میدانم / کیمن همه گفته که ایست که من میدانم

غزل ۶۵۰ از دیوان

ز آنکه با خسرو گوئی که وفا خواهد کرد / اینهم از سوسه جفا نیست که من میدانم

بقیة شعر

شکوه دراز و دستان زیار دور افتاده ام / چون ز بیم گریه و مہدم خلق دل داری کتنه
گر نخواهم یاری از جان میم در فراق / پیش بر شکلی نمیر زیم ز دل خونایه
گر چه مجرم گشت هم شادم که یاری خندگاه / ای که سامان جوی زمین ترک سامان گیر از آنکه
مخ نالانم که از گلزار دور افتاده ام / شکوه هم از دل سیم از دل دور افتاده ام
حق بدست من بود که زیار دور افتاده ام / چون کنم چون زمان دور دور افتاده ام
زین دل بخت بد کردار دور افتاده ام / سالها شد تا که من زین کار دور افتاده ام

غزل ۶۵۱ از دیوان

عیش من کو تلخ باش ای آشنایا مبره / زان لب شیرین که خسرو دور دور افتاده

غزاة الکمال شعر

<p>من و شبها و یاد آن سر کونی که من دانم صبا بوبای خوش می آرد از بر بوستان لیکن صبور که هر چه هست آبرق گرز از نسک و اما اگر تن سو شود در یکسله جان نیز که کبسل سر خود گیر در دایجان دل برداشته از من چو کشتن رسم خوابانست جان که حیلہ سیدم</p>	<p>دل فرست و جانم سرود و سونی که من دانم که خواب ز نیست چون که از آن بونی که من دانم پستی نگذری ز نماز آن دنی که من دانم مرا از دل خواب رفت آن مونی که من دانم که این سر خاک خواب گشت در کونی که من دانم نخیزه میکنم از بهر بخونی که من دانم</p>
---	---

غزل ۴۵۲ از دیوان	<p>چو پیچم بر در از بهشت است چو پیله که هست این عشق خسرو ز گیسوی که من دانم</p> <p>اسط الحیرة شعور</p>
------------------	---

<p>خرم آن روز که من آن رخ زیبا بنیم دشمن مه دیدم و گفتم که تر اے ماند دل من گاه خرامیدنش از دست برت دل نه و صبر نه و هوش نه و طاقت نه آخراے شلیخ تر و تازه و نور تا چند و عده فردا است نه فردا کیشم من که آنکه شمس آفاق خضر خان که لطیف جانم</p>	<p>او کند ما از و من از دور تماشا بنیم ز بهر اتم نیست ازین شرم که بالا بنیم هر کجا پاسے نهاد ست هم آنجا بنیم من در آن صورت زیبا بچه پارا بنیم خا حسرت خرم و جانب خرما بنیم با دوا در رخ شهنشاده و الا بنیم هر دمش معجزه خضر و مسیحا بنیم</p>
--	--

غزل ۴۵۳ از دیوان	<p>کیست خسرو که کند بوسته پای تو هوس این لیسیم نیست که از دور در آن یا بنیم</p> <p>تغذیه لهنرا شعور</p>
------------------	--

<p>هر دم غم خود با دل افکار بلویم هر شب روم اندر سر آنکسے غم خویش</p>	<p>چون ز بهر آن نیست که با بار بلویم چون نشنود او با دور و دیوار بلویم</p>
--	---

<p>گو جان گرفتار که با در کسند ازین افکار کنم همچو دل خود دل آکس در ویت درین سینه که بیرون تو اند خون شد ز نهفتن دلم اکنون دم این خاک</p>	<p>گر من ختم این جان گرفتار بگویم کور اسخن زین دل افکار بگویم جفت ست که در و تو با عیار بگویم رسوا شوم و بر سر بازار بگویم</p>
--	---

<p>غزل ۶۵۲ از دیوان</p>	<p>بیک روز بر سر آخرم از محنت شبها تا که ختم حشر و شب تار بگویم</p>	<p>بقیة شکر</p>
-------------------------	--	-----------------

<p>میخواستم که روزه کشایم ناز شام با فاشی که سر دسے گریه بندیش برو داشت طره از رخ چون روز فرخ کردم سلام و بر سر بناوم برو سے خاک ای عید روزگار نهان کن رخ جو ما من بقرار مانده و تو بر قرار خویش</p>	<p>سر ریز و آفتاب جبالسوز من ز مام یکپاستاوه بقیامت کتد قیام بر من نماز صبح بوقت نماز شام هر چند سجده سهو بود از پس سلام بر عاشقان خویش مکن روزه را حرام دروش روزه بسته و حلوا هنوز حام</p>
---	--

<p>غزل ۶۵۵ از دیوان</p>	<p>روزه مدار چون لب تو پر ز شکرست آزاو کن غلامی ای حسرت غلام</p>	<p>غوة الکمال شکر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>ویم بلای ناگهان عاشق شدم دیوانه ام دیوانه شد جان ز غمش نا که بر آورد آتش شمع اند خوبان کابل داند سوز و آغشان مانده دو چشم من بره جانا مکن بگاینگے ز اینت مردم تاج را کیر و حیالت را بر</p>	<p>جانم ز خویش آید جان خویش و از بگاینگے هم شد خست شهری سوخته خاشاک این دیوانه هم زین پاشینها اندکی دار خیر پروانه هم این خانه اینک ان تو در بایت آنجا هم بهر چه در زلفت رسد و غیر هم از شانه هم</p>
---	--

<p>دو ابرویت سر با بیم در کار روز و بیاد</p>	<p>وز دیده چشمک میزند آن ز کس مستانه هم</p>
<p>غزل ۶۵۶ از دیوان</p>	<p>چون خواب ناید هر شی خسر و فنا ده بود در ماه و پروین کرده رو عم گوید و فسانه هم</p>
<p>گر چه کردنت ار چه بلاست باز ندارم چو روز بود که پییده بند زلفت تو برین چنان بر روز بد خود خوشم بدولت عشقت می آرساقی و درده مرا صلا ی خرابی مرا ز مسی میسند و در امام محلت چوبت پرست چنان شد و لم که باز نیاید</p>	<p>ولی بی رخ کشتی گر چه تاب ناز ندارم که عمر رفت و خلاص از شب دراز ندارم که سوی روز یکوی کسان نیاز ندارم که پیش ازین سر این عقل چاره ساز ندارم که من ز شایده می فرصت نماز ندارم بهر صفت که بود گو بیاش باز ندارم</p>
<p>غزل ۶۵۷ از دیوان</p>	<p>چنان رو در عم خسر و که دوست بری کشتن ز دیگران سخنی نیست دل نواز ندارم</p>
<p>در عینم آید اگر بر گل و سمن مالم دو دیده را بکفت پاسه خوشتر مالم بزیر پاسه چون سرین و نستر مالم زیم سنگه لان خاک بر دهن مالم عبیر رحمت جاوید بر کفن مالم ز دیده خون دروغی به سپهرین مالم</p>	<p>رنجی که بر کفت پاسه تو سیتن مالم در آن شبی که گتم گشت کوی تو همه روز گرم بر راه چنان بار و از هوای خست بیا و تو همه شب خون خورم چو روز شود عبار کوسه تو با خوشترین بیم در خاک چو بر یوسف خود نیست مردم تا چند</p>
<p>غزل ۶۵۸ از دیوان</p>	<p>مگر سد رخ خسر و بیانش هر دم رخ بصد نیاز ز تر پاسه مردوزن مالم</p>

وسط الیوم شری

تخت اهنر شری

بغیة نقیبه شری

<p>نہ بکدل ارچہ ہزارست ازان و دامنم مرا چو بخت بدست ارچہ صد بلا بسیرم خوشم ز تو بچنا سے و مدہ فریب و غنا چہین کہ بر سر کو سے تو راہ گم گروم ہو اسے رو سے تو پر دامنم ہوں سرم بجز یہ بند گیم روزگار سے پرسی</p>	<p>کہ من کرشمہ آن ترک فتنہ جو دامنم رسد ز بار نہ یار سے بو و کزو دامنم کہ من فریب تو تا مہربان نکو دامنم ز آستان تو رفتن کد ام سو دامنم کہ گشت سبزہ در فتن بیان وجود دامنم بزیر پاسے تو مردن یہ آرزو دامنم</p>
---	---

غزل ۶۵۹ از دیوان	اگر چہ گریہ حسرت و نشان ہوا نیست اگر بود بحضور تو آب رو دامنم	غزۃ الکمال شعر
------------------	--	----------------

<p>گر من بہ کند تو گرفتار نباشم آخر ز تو چیز نیست درین سینہ و گرنہ رہنجیر کشایم بر زلفت تو گر من تو نہا خورم و شکر تو گویم کہ ازین کے خوشوقت و لے کو بود آزاد کہ بار سے چون خاص حیالت شدم ایجان خود و</p>	<p>افنا وہ درین سایہ دیوار نباشم چندین بسیر کو سے تو بیدار نباشم تو بروہ آن غمزہ تو بخوار نباشم یک لحظہ ز اقبال تو ہشیار نباشم من سے نہ تو اتم کہ گرفتار نباشم آن یہ کہ کنون پہلو سے اعینار نباشم</p>
--	--

غزل ۶۶۰ از دیوان	گویند کہ حسرت و مگری و ای کہ چندین بیرون منتہرا و اگر افکار نباشم	مسد الہجوۃ شعر
------------------	--	----------------

<p>در ویدہ چکار آید این اشک چو بارانم پانچم لقبیات آنم کہ بعد دو سہ بارہ خود را بسیر کویت بدنام ابد کروم</p>	<p>بر ویدہ اگر جاناسر و لے چو تو عبتانم گویم کہ کجے و گیر کو لے تو کہ نہ تو اتم از ہر چہ جزین کروم از گریہ شپیانم</p>
--	---

<p>از تیغ جفایت کش بے بیج دست جانا گریه تو غمے گویم در خواب کنی خود را تو نام گرم گیرے من جور و ستم دادم جانی و گرم باید شکرانه فرمانت خاکلی و لم ای محرم چون دخت نمی آری</p>	<p>زین شبیس نے از درد ورنج و فاجا نام این درد و دست آخرا فسانه نمی خوانم گر چه بزبان گوئی من خود سے تو میدانم آن لحظ که در کشتن آید ز تو فرمانم ضائع چه کنی رشتہ در چاک گریه نام</p>
---	--

<p>غزل ۶۶۱ از دیوان</p>	<p>عشق بت و بیم جان این نقد کبکیت ماکے خسرو غزلے بر خوان تا دست بر فشانم</p>	<p>نخستہ ہفتہ شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>کس بدین روز مبادا که من بدر و زم این نماندست که تا ناله عصمت خواهم شب بسی وقت به بیداری و آن سخت نبود آخر ای شیر خورشید کیے رخ بنام سے ترک قتال و مرا گریه و زاری بسیار چند گویند که رسوا شدی از دامن خاک</p>	<p>کس بدینگونه مسوزا که من میسوزم دل نه بر جااست که تا نخند صبر آموزم که در صبح مرا دے ز رخسار یک روزم چند که تا بسحر محو سپراغ آفروزم آن سپا هست که بر من نکند غیر وزم چاک دلا حکیم گمروا من دو وزم</p>
---	---

<p>غزل ۶۶۲ از دیوان</p>	<p>غم نبود از دگر آن تازه خسرو و لوز و نسک گشت معلوم حد طاقت خویش امروزم</p>	<p>بفیه شعر</p>
-------------------------	---	-----------------

<p>شب من سیه شد از غم من کجاست جویم توه آن گلے که آرد سومات بیج باوی سخت لب بر گویم خبرت ز با و پرسم تو اگر گشتی دل من دل خود فدات سازم</p>	<p>شب و از بهر آن که از خدات جویم ز پی دل جو دست این که من از نصبات جویم تو درون دیده دل از کسان خبرات جویم طلب از کنی مسر من سر تو رضات جویم</p>
--	--

چو ز آه و در و سندان سو تو رود بلائی بدل و بدید و جان همه جا نهفته هستی تو که بر در گم شد سر و تاج با و شایان	بمیان سپر شوم من ره آن بلاست جویم چون نه بینم آشکارا بگذرم جایت جویم چه خیال فاسد است این که من گدازت جویم
---	--

غزل ۶۶۳ از دیوان	سرگم شده بخود مگر از در تو خسرو از کجاست بخت آنم که ز پاپات جویم	غزوة الکمال شعر
------------------	---	-----------------

همیشه از تو بدیوار خانه عشق گویم چو غنچه گشت دلم خون و قصه تو ز رشک تو خود بقینت خورش کردی از غم و لیکن خوش آن شبی که تو در خوابت از باشی در سکون دل بگه گویم فلان اندان نیست تو ای که میدهم بنده بگذر از سر من	فسانه گویم و با حسان پرالم گویم دلم نخواست که با با و صبح گویم کجاست دولت آنم که با تو غم گویم نیاز خویش بدان زلف خم نم گویم چنان اگر چه نباشد دروغ هم گویم همان بست که من در خویشم گویم
--	---

غزلی ۶۶۴ از دیوان	مخند ازین شعب لبی کلفت خسرو سر و نیست که آنرا بر رویم گویم	وسط الحیوة شعر
-------------------	---	----------------

چون دولت آن نیست که پہلوی تو باشم کشتن چو ترا خوی شد اکنون من این درد هر صبح بقبله همه خلق و من بدیش روز از بس قد تو گشتم بپنپا خورشید بر آید خیم نبود و من نیز بنواز بیک نام و کم ای ترک که باره	کم تر آنکه فداوه لیسر کوسے تو باشم یک روز مگر رات به خوسے تو باشم افداوه در اندیشه ابرو سے تو باشم شب نیز در اندیشه کوسے تو باشم بس گردل پر خون بنم رو سے تو باشم من نیز طفیل خور آهوسے تو باشم
--	--

خلاقے ہر سو سے من و من سو کے تو باہم با آنکہ ہمہ عمر دعا گو سے تو باہم	آندم کہ در تو کشتن من دست بر آرسے نایم ہر از سنت و شننا تو ہرگز
---	--

انہست بہار دل خسرو کہ چو غنچہ صد بارہ جگر از ہوس روئے تو باہم	غزل ۶۶۵ از دیوان
--	------------------

زار میگردم در رفتن جان میدیدم جان بکفت کردہ بزروی و نہان میدیدم کہ نقیر اک و گے سوی عنان میدیدم گر چه از خون تو ہر سوی نشان میدیدم من طلوع سبتہ در ان شکل و دہان میدیدم جان کنان مشیدم و دیرہ کنان میدیدم در ولم لبوی و در خواب ہمان میدیدم	میگزشتے و بسویت نگران میدیدم ہمچو وزوی کہ لکالای گران در گرد از دل گم شدہ سر رشتہ ہمیکردم باز پرستش حال دل از طرہ اوز ہرے شود از محرومی بخت بد خود سے خندید اوشد از دیدہ من غائب من ہم زانبو ای خوش آنشب کہ بیا درخ تو می خفتم
---	--

مردن خویش ز تو بود گمان خسرو را شد یقین اتیک ہر چه بکیان میدیدم	غزل ۶۶۶
--	---------

ہوش و قرار من کشد خواب خورد ہم تہا آہ گرم کہ دہا سے سر و ہم دید آنچه گفت و یاد کند آنچه کرد ہم اتیک شیخ خون دل در دے زرد ہم این خاک روزیم بر دہان خواب خورد ہم خاک درت ز دیدہ و نیست و کرد ہم	عشقت نصیب من ہمہ عم و ادور ہم ور واکم آہ گرم بہ تہا نیم لبوخت عشاق را کسیدہ جفا گفت عیب کرد جرم کہ از وفاست بختبای و عفو کن اسلم روان سو تو آور و چون کنم آنجا کہ پاسے خود نہی از ناز بر زین
--	---

<p>برجان خود نمم مجہ دور تو سیر آنک تا مرد نیست مرد تجمل براہ عشق</p>	<p>ورمان تو کس نرسد بلکہ در وہم تلم مرد را چه زہرہ و یارا کہ مرد ہم</p>
<p>غزل ۶۶۷ از دیوان</p>	<p>حسن و درین روز از سر و دلکشت نیست باورد عشق حبت شو از خویش خورد ہم</p>
<p>با تو چه روز بود کہ من آشنا شدم ہر دم خون دیدہ خود غرقہ میشوم از بسکہ گم شدم خیالات زلفت تو اسے چند گوی تو رخ اورا ندیدہ اورخ کے نمودن ہزار سے بدیدیش مروم بدایع ہر عیشم عذابا بود از من قرار صبر نہ انم کجا شدند بارم نبود کہ غم اورا بسو کے دوست</p>	<p>کہ روز کار صبر و سلامت جدا شدم من خون گرفتہ با تو کجا آشنا شدم موری بدم کہ در وہن اثر وہا شدم بگریزد جان بے تو کہ من اثر وہا شدم من خود برای جان و دل خود بلا شدم بارہی رنگ زلیستن خود رہا شدم من نیز ہم ز خویش نہ انم کجا شدم در زیر بار منت باوصیا شدم</p>
<p>غزل ۶۶۸ از دیوان</p>	<p>حسن و بہ بند کیش غلامت لیے بہا خاصہ کیوں بندہ آن لیے بہا شدم</p>
<p>تو بہ ویرینہ سے راہت کنم ساقیم گر چو توتوت روز کے بود دستے آمد عاشق از مستی بخود وانم از گریہ کہ خون آلود و چسپیت پر سیم کا ندرچہ کار سے باز کو سے</p>	<p>ساقیا در وہ شراب پروشتم تو بہ چہ بود سر ایمان لبکنم آنکہ زین سے مست می میرد نمم منکہ با یوسف بیک پیرا منم ایکہ از اقبال تو جان مسیکنم</p>

<p>بیر نفس آسے کسٹم از روزم زندگی و مردن من چون زنت یا عشقم بس پذیرم منته</p>	<p>روزگار خویش را آتش زبتم تست جان طبت چندین برتم بار سرگرم کنی از گروتم</p>
---	--

<p>غزل ۶۴۹ از دیوان</p>	<p>گفت خسرو و شورشی دار و از آنکه لبیل دادم نه مرغ گلشنم</p>	<p>بتیغیہ شعر</p>
-------------------------	--	-------------------

<p>ماہی رود من بہ شب خواب ندادم گفتی کہ حسابی ز غم باز نگویے یک شب ز رخ خویش چرا غم کہ من بودست گمانم کہ ز دست بزم جان پرستی کہ بگو حال خود ای دوست چه پر نے زان مٹی تو چه بزم رشک اعیان تا چند ہی درد سر سے اہل صحت ز آنکو نہ کہ مادی تو درین سینیہ ہم اکنون</p>	<p>وہ این چه حیاست کہ من مسکیز اتم من با تو چه گویم چون دادم کہ حسابم تا قصدا اندوہ تو امر پیش تو خوام جا ویدیری تو کہ یقین گشت گمانم آن تو کہ من این قصہ بگوشت زبسام بیبودہ کس از شکرستان کہ راتم من خود ز دل سوخته خویش بجایم ماہی تو درین سینیہ و من بندہ نامم</p>
---	---

<p>غزل ۶۵۰ از دیوان</p>	<p>گویند کہ خسرو و لوتوسے مال بگویش تا چار چور فتن بپریش منے تو اتم</p>	<p>وسط الجودۃ شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>لجأت جویم و کہ جویت کیا با ہم حدیث تو ہمہ جای و مرا شنیدن گشت نہ مستجاب دعا غیبت بت پرستان در ان زمان کہ ز بزم مردن آید کا</p>	<p>غمم کہ داند و ہمدرد خود کرایا ہم کجا رود عم کہ خلاصے ازین یلا یا ہم کہ پایوس بت چو ترازو دعا یا ہم ترا کہ مایہ عمر سے منے کب یا ہم</p>
---	---

مگر کہ در و دل خویش را دوایا بیم
کہ من ز بیم ز نسیم تو کز صبا یا بیم
زیارت آتی و این مایہ خرمہا یا بیم

کے بیا و برین سہینہ پاپی ز نفسے
ز با و چند زید آو سے بیچارہ
خوشم بخون خود از در سران تربت من

وسط الہیۃ شعرا

چشم شہور تو اسے بادشاہ حسن اگر
کے لطف ز تو بر خسرو کہد یا بیم

غزل ۲۴۱ از دیوان

تا کیم در بہت قدری خاک تر شویم
باری بدین پانہ بنامت شر شویم
بہا سے یک کر شہ کہ تا بخیر شویم
بادی رسد ز کوی تو زیر وز بر شویم
بریات سر نسیم و بجا اب و گر شویم
دل گو کہ ناوک و گرے را سیر شویم

بخرام تا ز برفت دم نی سپر شویم
گر بخششی و گزینکتے خون من بریز
عقلم ز نام و تنگ خبر سپید ہونوز
شبہا قرارنے و دے گر بو قرار
مارا تماند خواب رہا کن کہ بعد ازین
بازے و گر بکوسے کہ جامی حوالہ است

بقیۃ شعرا

مہر و خسرو دست ز تو یک نظر کہ ما
ہر روز نیم کشتہ آن یک نظر شویم

غزل ۶۴۲ از دیوان

بیا و قامتت در حدت سر و دامن میرم
بزار می سرودہ انگشت او کندہ در دامن میرم
چو برون او فتم در عرصہ تراغ و ز عن میرم
ہمان آرایش کورم کنید انزم کہ من میرم
شدم رسوا سر و دامن صبا و ابی کفن میرم
نیم چون و گلیران کر جان زیم با جو زین میرم

چمن چون کو تو آرد بویت در چمن میرم
خوش آن نوحی کہ تو از ما ز نسیم بگذری دن
بخور جملہ تنم امی تراغ جز ویدہ کہ اورادید
مرا بر این صدمہ خاک ز خوشت از ان برفت
بر امن می ہنفتہ گریہ ناگہ مست بگذشتے
زیم از تو میرم ہم ز تو فارغ ز جان متن

غزل ۴۴۳ اندلیان عزّة اکمال شعر	سخن بر سیدی از خسرو و مگر خشمش فرو روا گریم کس یک سخن دیگر که من زان یک سخن فریم	غزل ۴۴۳ اندلیان
وامان عصمت بر درم و ز پرده بیرون و مغم گر من بچشتر ناگمان پهلوی مخزون او فغم بهر زمین بوس درت از واج گردون او فغم کافر زون شود شعله مرا اگر خود بخون او فغم بر بالمش غم سر نم بر سبتر خون او فغم روزی زیر پای تو زمین فال میمون او فغم	باز آمد آتومی که من از گریه در خون او فغم عنمای خود گویم که آنم در دریا باور شود سازد دولت مرا اگر پاید بر گردون برو این گریه گوی ر و غنست از بهر سوزاک فغم خواب اجل آید مرالاید همین آمد که من چون قرع غلظم هر شب پهلوی پهلوی تا مگر	غزل ۴۴۳ اندلیان
غزل ۴۴۳ اندلیان تغذیه شعر	در خشر آنا و ولم خسر و می گنجید غمش فر باد و دارا کنون مگر در کوه و پار میون و مغم	غزل ۴۴۳ اندلیان
ولم خون کشت پنهان چند دارم که تا چندش برین سوگند دارم بدنیسان خویش را خرسند دارم که من آنجا و لے در بند دارم که حزبا تو سپرا پیوند دارم چگونه گوش سوگند دارم	ز هر سو موسی تو و بسند دارم بسوگند تو جانز ایست ام و اسے غمت یا خویشتن گویم همه شب بر و آنجا که من میدانم اسے باو مرا از صحبت جان شرم باو و هندیم پندار عشق تو در گوش	غزل ۴۴۳ اندلیان
غزل ۴۴۵ اندلیان بقیة شعر	به خسرو ده که من تا داد و اسے بران لبهای شکر خند دارم	غزل ۴۴۵ اندلیان
ای خوش آن شهباکه من رویده خوابی و اسما	که چراغی روشن و که ما هتایه و اسما	غزل ۴۴۵ اندلیان

بار پایا دارم و در خواب بہوشی روم
چند واقع بید بوسند منیم پیش ازین
روزگار ان نیز تو نیست ویدہ کرد خون
محرمی دیدم بسی از ویدہ بیرون رنجم
گفت تو انم بر پیش انچہ برین شبکہ کشم

آنکہ وقتی با خیال و دست خوابی و انم
نام دل بود ارچہ ویران خوابی و انم
نکہ ہم بر روز چشم خویش خوابی و انم
آنمہ جو نا بہا کا ندر کبا لے و انم
اتی ہستی روی دور از تو عدالے و انم

غزل ۶۶۶ از دیوان

زاریم شبیدار و گفت میانی از عشق
خسرو از در بردہ ان کردہ خوابی و انم

نزد اکمال شعرا

از فراقت زندگانی چون کشم
بار بدخوی و فلک نامہ سر بان
عشق و افلاس و غریبے و فراق
ماہ من گفتی کہ جان وہ بید ہم
من نبودم مرد سو داسکے تو لیک
حال خود و انم کہ از عشق چون بوجہ

با چنین عشق تباہ مانی چون کشم
تکیہ بر عمر و جوانے چون کشم
من بدینا زندگانیے چون کشم
عاشق آخر کرانے چون کشم
با قصا کے آسمانی چون کشم
چون تو حال من ندانی چون کشم

غزل ۶۶۷ از دیوان

گر کجسرو بوسند بہکے آشکار
مرہم ز خشم تہا لے چون کشم

بقیہ بقیہ شعرا

ہر شب از شوق جاہ پارہ کتم
چون بر آید مہ از کربیا نشس
از در و غم نیر و کے بیرون
چند کونے کہ صبر کن در محسبہ

عاشق غاشق چہ چاہہ کتم
دا من ماہ بر مستانہ کتم
گر چہ صد بار سینہ پارہ کتم
گر تو انم حسرت از پارہ کتم

<p>چون تو اتم ز تو کناره کنم صوفیا ترا شراب خواره کنم</p>	<p>من نمی میرم و تو آب حیات جرعه گر بس با هم از لب تو</p>
<p>غزل ۱۰۰ از دیوان</p>	<p>تو کنی جور بر دل من چو بیگانه گمان نظاره کنم</p>
<p>خوش عشرت است اینک شب پوش کرده ام بهر من حلال باد که خوش نوش کرده ام کز خون دیده لاله در آغوش کرده ام زین لطفت باسی خویش فراموش کرده ام باری ز محنت نست که بر دوش کرده ام زان ناله ها که شب من مهبوش کرده ام</p>	<p>شب تا بر دوزخون جلوه نوش کرده ام خون شد حرام و لعل من جو عاشقم گر سر دلاله گون بر من نیست این نیست گفته بفرق بر سر کوسیم طواف کن این سر که نیست یک نفس زور و عشق دور بکشید و هر که محنت است آن نگار</p>
<p>غزل ۱۰۱ از دیوان</p>	<p>گویند گر چه عاشق و دیوانه گشته گفتار خسر دست که در گوش کرده ام</p>
<p>چو صبر نیست ز روئے نکوی او چه کنم چو عاشقم من مسکین بر او چه کنم دلی ز خون گشت آب جوی او چه کنم بسیج باغ نیامم چو پوسه او چه کنم بسوخت مرا آرزو سے او چه کنم نماده چندین بر خاک بوی او چه کنم</p>	<p>بگست یار و سازم بجوی او چه کنم رقیب گویدم ای تو گرفته چشم به بند بجوی دوست کنون آب من چنین گشته روم سیاه بدین بو که خوش کنم دل لیک چو جای آنست که گویندم آبدیده مرز نمادگی خوش عرصه میدم در لعل</p>
<p>چو شیر تور و هم چون تهر و آن بدجوی</p>	

غزل ۶۸۰ دیوان	ز شیر خوار گے انیسیت خو ہے اوچ کتم تہہ ہنر شہ
<p>ترسم از بلا چون بر زخون رخسارہ دارم خواہم سوخت روزی عاقبت دل آشنایانم نظر دریا ز شہنوش است جان در باز بستن نیدانم کجا شد دل کلیم اور شمار خود بر آمد دودم از جان چند بوزم زین لہ بجاک خفگان بستم رخ کنون کہ حاصل شد</p>	<p>کہ جان نکشتے بے غیر کے این کارہ دارم کہ ہر شب بر سر کوشش رہے خوشخوارہ دارم تو اسی نظارہ کی دانی کہ من نظارہ دارم بین کاندھ غریستان دل آوارہ دارم مسلانان دل دارم کہ آتشبارہ دارم جگہ بر جنین پائے چنین رخسارہ دارم</p>

غزل ۶۸۱ دیوان	<p>ز آہ خسروں بر گزگیری کر چه آن نادان نیار و بچک در دل کہ من آوارہ دارم</p>
---------------	---

<p>وریاپ کہ من طاقت ہجر تو ندارم از من تو گران کرد و خون ماند چشم ہر روز دم سرد و گرما و خزانم ہر شب ز بے طالع بد تا بسحر گاہ آن دل کہ ز من بستہ بہر خدارا گر صد تم از بہر تو بروے من آید</p>	<p>بشباب کہ افتاد بجان بہر تو کارم گوہر ز برم رفتہ و دریا بکنارم ہر لحظہ ز غم اشک گر آبر بہارم قطرہ ز غمہ بارم و سیارہ شمارم بسیار مین تا بخدایت بسیارم آرم ہمہ پر خوشی و بروے تو نیارم</p>
--	--

غزل ۶۸۲ از دیوان	<p>ہشدار دل خسرو اگر زلف تو گیرد تا نالہ شبگیر برویت نہ گسارم</p>
------------------	--

<p>خواب کرد بیکبار خواب تر گس ستم ز سبکہ این دل خون گشته در وید ز چشم</p>	<p>خبر و ہید بجان کہ دل برفت ز ستم نہ ایستاد ولم تا میان خون شستم</p>
--	--

دستالہ شہ

بقینتہ شہ